

РЕШЕНИЕ

№ 1995

гр. София, 28.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 99 СЪСТАВ, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ

при участието на секретаря СТАНИСЛАВА ИЛ. ЧЕРВЕНЯКОВА като разгледа докладваното от ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ Административно наказателно дело № 20221110216393 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Н. И. Д., ЕГН *****, против наказателно постановление № СОА21-РД11-2979 от 14.12.2021 г., издадено от заместник-кмет на Столична община – К. К., с което за нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 лева на основание чл.178д от ЗДвП.

С жалбата се иска отмяна на наказателното постановление като незаконосъобразно. Твърди се, че в хода на административнонаказателното производство са били допуснати съществени нарушения на материалния и процесуалния закон. Сочи се, че превозното средство не било паркирано, а престоявало на мястото, жалбоподателят не бил собственик на автомобила и нямало данни да го е управлявал, като не било ясно описано мястото на извършеното нарушение. Претендират се разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

За АНО, редовно призован, представител не се явява в съдебно заседание. Постъпили са писмени бележки от юрисконсулт на Столична община, с които се иска жалбата да бъде оставена без уважение, а издаденото НП да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът намира жалбата за процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт, съдържа необходимите реквизити и производството е редовно образувано пред РС-София.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 24.11.2021 г. около 11:20 часа свидетелят В. В. установил, че в град София, на бул. ***** с посока към бул. „*****“ бил паркиран лек автомобил марка „****“, модел „****“ с рег. № **** на място, определено за паркиране на хора с трайни увреждания, обозначено с пътен знак Д-21. Автомобилът бил паркиран малко преди това от жалбоподателя Н. И. Д., който се появил на мястото след констатиране на нарушението.

Срещу жалбоподателя Н. И. Д. бил съставен АУАН № 894857 от 24.11.2021 г. за нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП, който му бил връчен лично, а той го подписал с отбелязване, че има възражения. Актът бил подписан от актосъставителя и един свидетел на нарушението.

АНО счел изложените в акта фактически констатации за доказани и въз основа на него издал обжалваното понастоящем наказателно постановление № СОА21-РД11-2979 от 14.12.2021 г., с което за нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева на основание чл.178д от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка се установява категорично от разпита на свидетеля В. В. и приложените по делото писмени доказателства, сред които схема на пътните знаци и организацията на движението на процесното място. Свидетелят В. заяви, че именно той е съставил акта за установяване на административно нарушение, като автомобилът бил паркиран на инвалидно място и водачът е бил извън превозното средство. Свидетелят е категоричен, че ако водачът е бил в автомобила, той никога не съставял акт. В случая жалбоподателят със сигурност е бил извън превозното средство, след което е дошъл на мястото и му е бил съставен АУАН. Приложената схема на пътните знаци и организацията на движението на процесното място потвърждава думите на свидетеля В., че автомобилът е бил паркиран на място, определено за паркиране на хора с трайни увреждания, обозначено с пътен знак Д-21. Обстоятелството, че автомобилът е бил паркиран на място за хора с трайни увреждания не се оспорва и от жалбоподателя Д. в жалбата, който даже потвърждава, че бил в непосредствена близост до превозното средство.

Въз основа на изложеното, съдът прие за категорично установена описаната по-горе фактическа обстановка.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

В административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на жалбоподателя да се защити. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съгласно чл.189, ал.1 и ал.12 от ЗДвП. Спазени са императивните изисквания на нормите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, както и сроковете по чл.34 от ЗАНН. В АУАН и НП са посочени времето и мястото, където е извършено нарушението. Същото е точно, ясно описано и са отразени обстоятелствата, при които е било извършено. Нарушителят е бил запознат с всички съществени факти от значение за реализиране правото му на защита срещу административното обвинение. Отразени са правилно нарушените законови разпоредби и основанието, на което се налага глобата. Поради това не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до порочност на административнонаказателното производство, до нищожност на съставения АУАН или до нищожност на издаденото НП.

Съдът установи, че е била допусната техническа грешка в издаденото НП при посочване на марката на автомобила, който не е „****“, а „****“, видно и от издания АУАН. Освен това „****“ нямат модел „****“, а това е модел на „****“. Въпреки това и след като превозното средство е ясно индивидуализирано с неговия регистрационен номер и правилно е посочен моделът му, то съдът намира, че допусната техническа грешка е несъществена и по никакъв начин не е ограничила правата на наказаното лице и възможността му да разбере нарушението, за което е санкционирано.

Разпоредбата на чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП гласи, че паркирането е забранено на места, определени за хора с трайни увреждания. По делото категорично се доказва, че на процесната дата лекият автомобил марка „****“, модел „****“ с рег. № **** е бил паркиран на място, определено за паркиране на хора с трайни увреждания, обозначено с пътен знак Д-21, като автомобилът е бил паркиран малко преди това от жалбоподателя Н. И. Д., който се е появил на мястото след констатиране на нарушението. Ирелевантно за съставомерността на нарушението се явява обстоятелството, дали посоченото място е било обозначено с хоризонтална пътна маркировка (поставена синя боя-международен символ за достъпност), доколкото, съгласно разпоредбата на чл.6, т.1 от ЗДвП участниците в движението са длъжни да се съобразяват с пътните знаци. При несъответствие между пътен знак и хоризонтална маркировка водачите на МПС са длъжни да се съобразяват с пътните знаци, съгласно чл.7, ал.3 от ЗДвП. С оглед на това, жалбоподателят е следвало да съобрази поведението си с поставения пътен знак Д-21, обозначаващ мястото за хора с трайни

увреждания. Законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, като лице, което без да има това право е паркирало управлявания автомобил на място, определено за превозно средство, обслужващо хора с трайни увреждания, тъй като Д. не е притежавал специален стикер, който му дава право да паркира на това място.

От субективна страна деянието е извършено виновно, тъй като Д. е бил длъжен да се съобрази с указанията на пътния знак, но не го е сторил. Без значение за субективната съставомерност на деянието е дали го е направил умишлено, след като изрично е видял знака или не го е видял, тъй като тогава нарушението ще е извършено непредпазливо, но отново е наказуемо, понеже той е бил длъжен и обективно е могъл да спази указанията на пътния знак.

Неоснователни са възраженията, че превозното средство не било паркирано, а само престоявало на мястото. В чл.93, ал.1 от ЗДвП е дадено легално определение на понятието престой, а такъв има, когато пътното превозно средство е спряно за ограничено време, необходимо за качване и слизание на пътници или за извършване на товарно-разтоварни работи в присъствието на водача. Паркирано е пътното превозно средство, спряно извън обстоятелствата, които го характеризират като престояващо. В случая категорично се доказва по делото, че лекият автомобил не е бил спрян за качване и слизание на пътници или за извършване на товарно-разтоварни работи, като жалбоподателят дори е бил извън превозното средство. Предвид на това, дори Д. да е бил близо до автомобила, както се твърди в жалбата, то не е налице престой на превозното средство по смисъла на закона, защото то не е било спряно за ограничено време, необходимо за качване и слизание на пътници или за извършване на товарно-разтоварни работи в присъствието на водача.

Неоснователно е и възражението, че жалбоподателят не е собственик на автомобила, доколкото санкционната норма на чл.178д от ЗДвП предвижда налагането на административно наказание на водача на автомобила. По делото се доказва категорично, че именно Д. е паркирал превозното средство на забраненото място, той се е озовал на мястото след установяване на нарушението, срещу него е съставен АУАН и той не е вписал подобни възражения в акта, а и в самата жалба се посочва, че той се е намирал до превозното средство. Всички тези обстоятелства карат съда да приеме, че именно Д. е бил водач на автомобила и няма никакви данни друго лице да го е управлявало.

Относно възраженията за неясно посочване на мястото на нарушението и от коя страна на пътното платно бил паркиран автомобилът, то същите са абсолютно неоснователни, тъй като изрично е описано в издаденото НП, че превозното средство е било паркирано в град София, на бул. ***** с посока към бул. „*****“, тоест от страната за движение към бул. „*****“.

Разпоредбата на чл.178д от ЗДвП предвижда глоба в размер на 200 лева за лице, което, без да има това право, паркира на място, определено за превозно средство, обслужващо хора с трайни увреждания, или за превозно средство, приспособено и управлявано от хора с трайни увреждания. Правилно е определена санкционната норма за извършеното нарушение, като наказанието е във фиксиран размер, поради което съдът не може да го изменя.

Макар съставът на извършеното нарушение да не предвижда настъпването на вредни последици и самото нарушение да е формално, то същото не може да се счете за маловажно по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Нарушението се явява типично, обичайно, тоест не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от същия вид. Освен това чрез него се препятства възможността на имащите право хора с трайни увреждания да паркират на изрично определените за това места. Всички тези обстоятелства карат съда да приеме, че случаят не е маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН.

Въз основа на горното съдът намира, че наказателното постановление е законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора и с оглед направеното искане от процесуалния представител на наказващия орган за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл.63д, ал.4 от ЗАНН, в полза на учредението или организацията, чийто орган е издал акта по чл.58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. На основание чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум от 80 лева, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност, беше проведено само едно открито съдебно заседание, а юрисконсултът не се яви в съдебна зала, като единствено е изготвил и депозирал писмени бележки по делото.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.63, ал.2, т.5 и чл.63д, ал.4 от ЗАНН
Софийският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № СОА21-РД11-2979 от 14.12.2021 г., издадено от заместник-кмет на Столична община – К. К., с което за

нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на Н. И. Д., ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 /двеста/ лева на основание чл.178д от ЗДвП.

ОСЪЖДА жалбоподателя Н. И. Д., ЕГН ***** да заплати на Столична община сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____